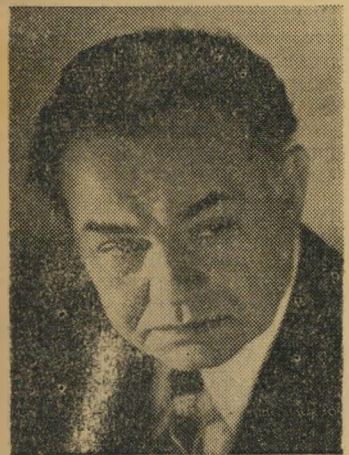

אדוארד ג'. רובינסון יבקר בישראל

מאז קמה מדינת ישראל נהפכה למדינת "אבן שואבת" המושכת אליה אישים רמי מעלה, מדינאים ועתונאים, אמנים ועסקני ציבור מכל קצווי תבל. ואין פלא בדבר: כל שנתברך בדמיון ובי לבו מהבהב וניצוץ קודש, נכסף לחיות במו עיניו את הנס שאירע לאחר אלי-פיים שנה. ומופלאות עוד יותר תגובתם של בני ישראל שרעו מזה שנים רבות בשדות זרים — הללו כאילו נפ-קחו עיניהם ולבם החל פועם בחוקה לעבר המזרח, למולדת העם.

אחד מאלה העומדים לעלות לארץ — כבן גידה החורג לביתו — הוא האמן העולמי אדוארד ג'. רובינסון. אפתעה נעימה היתה זו לרבבות באר-

צנו לשמוע, כי יהודי בעל שם עולמי זה נענה להזמנת אגודת העתונאים לבוא ל"באל העתונאים", שהכנסתו מוקדשת לבית "סוקולוב", ואשר ייערך באלה הימים בתל-אביב. מר רובינסון יעשה בארץ כמה ימים כדי לראות הכל ממ-קור ראשון.

מסתבר שרובינסון אינו אלא שם הולכידי. שמו האמיתי של האמן הי-הודי הוא גולדנברג. זה היה שמו כש-נולד בגרמניה. את חינוכו קיבל רובינ-סון באמריקה שאליה הגירו הריו כיחרים רבים אחרים. הוא סיים את האוניברסיטה בקולומביה ועוד בנעוריו הצלחתו באמנות הדרמה. הצלחתו על הבמה היתה יוצאת מן הכלל, אך מיום שעבר לעולם המסך יצאו לו מ-ניסין בכל העולם.

מי אינו זוכר את הסרטים הנפלאים שבהם השתתף: "חיי של ד"ר אר-ליך", "סיפורי מנהאטן", "האשה בת-לון", "דיעה מרויטרס", "זאב הים". כמה הבעה יש בפניו, איוו חוגה אנו שית קורנת מברק עיניו! שלא כשח-קנים רבים בהולכיבוד — לא בזכות תו-אר פניו ומשחקו הקליל התחבב על קהל מיליונים, אלא דוקא בזכות עמ-קות משחקי הגותו בתפקידו והצלחתו המופלאה לעצב דמויות.

אישיות מושכת יותר ל"באל הע-תונאים" לא יכלה אגודת העתונאים להזמין. מי לא ישתוק לראות את האמן כמו עיניו ולשמוע את דבריו. מזה חדשים רבים שרובינסון מתכוונ לבקר בישראל. ציוני בעל הכרה עמוקה הוא. עיניו ישראל קרובים ללבו ובי ארצות-הברית הוא נמנה על העסקנים הפעילים במגבית המאוחדת. לשון אי-דיש שגורה בסויו, ותקותו היא שבר-בות הימים יתמצא גם בלשון הני-ביאים...

והם קפצו וירדו לרחוב לקיים מצוות "מלחמה" בכדורי שלג ולא נחה דעתם אלא אחר שהקימו גולם לבן בחצר, וישארו לזכרון הרבה תצלומים שנעשו בחוץ ביום השלג. בקיצור: שמחה וששון.

הצד השני אבל הללו שהשמחה שר... השלג במעונם בבוא השלג והקור — יכולים לשי-מוה, מפני שיש להם מעון... לא כזה הוא מצב-רוחם של רבבות העולים השוכנים במחנות, ורבבות המתישבים בקיבוצים צעירים, בישובי משלט, וב-כפרי עבודה, השוכנים באהלים, בצרי-פים וצריפונים, בליפטים וביקתות חי-מר. מאות אלפים נפש — בתוכם זק-נים, נשים וטף, הרועדים מקור בחירף זה במדינת ישראל, שסבלו קודם מה-גשם והשטפונות ובוודאי לא שמחו ולא התפעלו בהצוף אותם בל הקור וב-רדת עליהם השלג. הללו שחברות השיר-כון לא הספיקו להקים למענם קורת-גג והפקידים נחמו אותם לאמור: "החור-רף בארצנו הריהו דבר של מה-בכר, לא כמו אצלכם באירופה" — עתה הם רואים, כי גם בנידון זה "רימו אותם" — או שמא משמים נלחמים בהם?... שמא לא נתמלאה עדיין סאת סבלם?

המס המתקם הכלל והפרט — הכלל הממשלה שלנו, והכלל — משמע המדינה. לפי עיקרון זה קב-עו אצלנו את המדיניות הכלכלית של העדפת מפעלים משקים של הכלל על פני היומה הפרטית. ועל-פי עיקרון זה נקבעים גם המסים, שלפיהם נוטלת המדינה את חלק הארי של הרווחים מן הסוחר ומבעל התעשיה הפרטי.

אבל שיטה זו התנקמה בנוצריה. מאז הוטל עול כזה של מסים על המס-חר והתעשיה, חדלו בעלי עסקים לגלות פעילות כמדת יכלתם ומסתפקים במו-עט, כלומר מסתפקים ברווחים צנועים שנשארים ברובם בידיהם (לפי חוק מס-ההכנסה) ונמנעים מהרחבת העסקים וה-ייצור, מפני שאינם מעונינים ברווחים ש"ירדו לטמיון" לפי המושג המקורי של מלה זו, דהיינו ילכו ישר לקופת המדינה.

הנוק הכלכלי הנגרם למדינה על-ידי הימנעות זו ברור גם לשרי-האוצר, (המשך בעמוד 15)

"מבצע נמט" במחנה צבאי "אישם"

האזרח מה הוא אזרח? מאת מ. רמקול

השלג בתל-אביב עוד ידובר ויסופר על הגליל לבן לא רק את הרי אפרים והרי יהודה, אלא אפילו את טבריה ואת העמקים, את שפלת החוף ופרדסי השרון, את תל-אביב ויפו, על רחובותיה ושדרותיה, גגותיה ומכו-נותיה. עוד ידובר ויסופר על חורף תשי"ו שלא היה כמותו לקור במשך דורות בארץ, על סופת השלג הסי-בירית כמעט שהשתוללה בליל ב' בתל-אביב, כיסתה את החלונות הקדמיים של המכוניות עד שקשה היה לנסוע, על השלג שירד בשפע, בפתיים גדו-לים, התערבל באוויר סחור-סחור במ-חול מסוחר, ירד במשך שעות רבות והצטבר לשכבה עבה על המדרכות, על הכבישים, על הגונוטראות, הכביד במשאו על העצים עד שענפים נשברו ונפלו, נשאר כמעטה לבן, עבה, נוצץ, על כל הגגות במשך היום שלמחרת, יום של שמש-זיוו, ולא הפשיר אלא סמוך לשקיעת החמה. עוד יסופר על השמחה לאין קץ של קטנים וגדולים, על בני הארץ הקשישים שזו היתה להם הפעם הראשונה בחייהם לראות חיוון מרהיב זה, והם לא ידעו נפשם מרוב התפעלות, על הצברים הצעירים שה-עירום משנתם כדי לראות את השלג

האופוזי-ציוני תר נגד משטר הצנע מהקואליציה של הממשלה נשא איש הקואליציה א. אלי-שר (ספרדים). — למה איפוא אתה מצביע בעד הצנע? — שאל אותו בקריאת ביניים איש "חירות". — שאל את שר המשטרה... ענה הגואם המשתייך על סיעתו של מר ב. שיטרית. בשעת נאומו של שר האספקה ראה עצמו מר א. אלישר נפגע מפסוק שבני-אום השר (איינר רוצה בפיקוח שיפגע בך, ואתה מסכים לפיקוח שיפגע בא-חריים) הוא קמ וקרא: — אני מוכן ללכת לבית-הסוהר אם יתברר שפשעתי... א. הכרמלי: נוציא אותך בערבות... קריאה מספלי-חירות: שר המש-טרה יוציא אותך בערבות... היו"ר נ. ניר, שניסה להשליט סדר, הזהיר את חברי הכנסת המפריעים לשר לשאת את נאוכו, וכמיוחד את מר א. אלישר שגורם להפרעות: — שלש פעמים אקרא לסדר ובפעם הרביעית אהיה נאלץ להוציא... לא הספיק לגמור את משפטו ונש-ילין (לוחמים): — נצטרך להוציאו מן הקואליציה... צחק פרץ באולם. היו"ר, בעצמו איש האופוזיציה, הוסיף: — זאת לא אוכל. לכל היותר אר-ציא מן האולם...

הנטיעות במ"ו בשבט בעצם תוקמן. ראש השנה לאיכות הקדים את השלג והכפור. הצילום: קאופמן

תקליטים
באר, כשהובן, אופרות, אופרטות, ולסי, רקודים רדיו אוניון - רוברט רח' דיונג' 116, תל-אביב